

SENNA

LAYSA BRANDER

SENNÄ

Copyright © 2019
Auteur: Laysa Brander

Eerste druk, 2019
Druk: Brave New Books
ISBN: 9789402193527

Alle rechten voorbehouden.
Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Disclaimer:
Dit boek is fictie en alle verwijzingen naar personen of locaties zijn berust op puur toeval.

Volg je gevoel. Het klopt
niet altijd, maar het zal je
toch iets nieuws leren.

De lucht is grijs en een man houdt met zijn rechterhand zijn pet op zijn plaats. Zijn andere hand diep in de zak van zijn lange zwarte jas gestoken. Hij loopt voorovergebogen naar de uitgang van het station. De flappen van zijn jas waaien achter hem aan. Ik kijk hem na tot de trein weer begint te rijden. Ik besef dat dit het laatste Nederlandse station is.

In de vier-zits naast mij zit een jong stel met een zontje van een jaar of zes. In zijn hand houdt hij drie speelkaarten. Aan het symbool op de achterkant van de kaarten zie ik dat ze UNO spelen. Het jongetje gooit een kaart op de stapel.

“Je bent helemaal niet aan de beurt.”

Zijn moeder spreekt hem op een strenge toon toe. Ze gooit de kaart met daarop een grote gele nul naar hem terug. Het jongetje begint te gillen en gooit de twee kaarten die hij nog in zijn hand heeft op de marmerkleurige vloer. Ze belanden tussen de draadjes en witte velletjes van een mandarijn.

“Schat, hij snapt dit spel gewoon nog niet helemaal, dat begrijp je toch wel.”

De vader mengt zich in de onenigheid terwijl hij ondertussen de kaarten van de vloer raapt en terug in de handen van het jongetje stopt.

Ik denk aan de weinige momenten dat ik met mijn ouders een spel heb gedaan. Mijn vader speelt graag spelletjes en maakt op zondag wel eens een sudoku. Mijn moeder vindt het maar tijdverspilling. Daarom speelden we op zeldzame momenten het enige spel waar mijn moeder wel echt bloedfanatiek in is: hartenjagen. Mijn ouders tegen over elkaar, Liam en ik aan de flanken van de kleine eettafel.

De kans is klein dat mijn ouders ooit in de trein een potje zouden kaarten, veel te gênant.

Deze moeder trekt zich daarentegen niets aan van andere mensen. Ze probeert haar zoon te paaien met een zakje snoep maar hij negeert haar en kijkt stampvoetend naar zijn vader. Ik vraag me af waar ze naar toe gaan, ze praten gewoon Nederlands.

De regen stroomt over de ruiten van de trein. Met moeite kan ik een vervallen schuurtje onderscheiden dat midden in een kaal weiland staat. Een handvol koeien verschuilt zich onder een eenzame boom, in de hoop dat de kale takken hen zullen beschermen tegen de regen. In de verte doemt een kerktoeren op, omringd door daken van kleine huizen. De trein mindert vaart. Ik kijk op mijn mobiele telefoon en zie dat het kwart voor vier is. Volgens de treininformatie die ik thuis heb opgezocht, komt de trein om half vijf aan in Brussel-Noord. Hier moet ik overstappen op de trein naar Luik. Ik heb alles opgeschreven in een boekje, maar omdat ik de reis zo vaak heb bekeken, weet ik het precies uit mijn hoofd. Vanochtend ben ik nog gewoon naar school geweest. Daar heb ik mijn schooltas ingeruild voor een weekendtas die klaarlag in mijn kluisje.

De afgelopen weken heb ik allerlei voorbereidingen getroffen. Het eerste wat ik aanschafte, was een

notitieboekje. Ik heb de hele stad afgezocht naar het perfecte exemplaar. In mijn hoofd zag ik een chinees uitzierend notitieboekje voor me, met het formaat van een envelop. Gemaakt van rood fluweel, met een draak van gouden borduurwerk op de voorkant. Het boekje dat ik uiteindelijk heb gekocht, wijkt daar niet veel vanaf. De voorkant is gemaakt van een zwarte, glanzende stof met een gekleurd motief van een Chinese draak en een paradijsvogel. Eromheen zweven blauwe en rode bloemen, omringd met een gouden randje. De bloemen doen me denken aan de lathyrussen die mijn oma altijd in de vensterbank had staan.

Mijn moeder heeft het altijd door wanneer ik iets nieuws heb gekocht. Maar ze merkt het net zo goed als ik iets ineens niet meer heb. Alsof ze mijn hele garderobekast uit haar hoofd heeft geleerd. Daarom heb ik voor de zekerheid een nieuwe tas en een paar setjes kleding gekocht. Alles in het zwart, zodat ik niet te veel op ga vallen.

Het geld wat ik hiervoor heb gebruikt, komt van mijn oma. Sinds ik me kan herinneren stopte ze mij altijd een geldbriefje toe wanneer mijn moeder niet oplette. Ze zei dat ik het goed moest bewaren. Ooit zou er volgens haar een bijzondere situatie komen waarin ik het geld goed zou kunnen gebruiken. Ik geloofde haar niet echt, maar toch heb ik het altijd in mijn achterhoofd gehouden. En nu wist ik dat het moment waar mijn oma het over had was aangebroken. Het geld - dat ik zorgvuldig bewaarde in de geheime laag van mijn spaarpot zodat mijn moeder het niet zou vinden - heb ik nog nooit geteld. Ik vermoedde dat er ongeveer vierhonderdvijftig euro in zat.

Toen de guldens acht jaar geleden veranderden naar

euro's heb ik al mijn spaargeld aan mijn oma gegeven zodat ze het voor mij kon omwisselen. Ze gaf me toen een stapeltje briefjes terug. Ik wilde niet weten hoeveel het was en heb de briefjes snel weer terug in mijn rode spaarpot gemoffeld. Toen ik twee weken geleden besloot dat ik naar België zou gaan, brak voor mij automatisch ook het moment aan dat ik mijn spaarpot moest leeghalen. Mijn handen werden er klam van. De muntjes rinkelden tegen elkaar toen ik voorzichtig de spaarpot uit mijn kast haalde. Ik moest niet te veel lawaai maken, want dan kwam Liam kijken. Hij zou dan zijn hoofd om de deurpost steken en vragen wat ik aan het doen was. Waarom hij dat per se wilde weten begreep ik niet. Hij had nooit veel interesse in mij en de meeste tijd hadden we ruzie. Ik mag hem niet omdat hij het oogappeltje van Barbara en Erik is en hij mag mij niet omdat ik me niks aantrek van de verwachtingen die ze - onze ouders - van mij hebben. Ik ben gewoon wie ik ben, dat heb ik te vaak duidelijk moeten maken.

Dat ik niet de enige ben met geheimen weet ik ook wel zeker. Wanneer er vrienden van Liam langs komen en ze grapjes maken over hoe graag ze met hun hoofd tussen mijn borsten willen zitten, weet Liam zich plotseling geen houding te geven. Zijn wangen worden net zo rood als zijn haar en hij loopt snel weg, zogenaamd om iets uit de keuken te pakken.

Het gezin is ondertussen opgestaan om hun zoontje alvast in zijn felgroene jas te hijsen. Hij spartelt tegen wanneer zijn moeder de mouw over zijn armpje probeert te schuiven. De jas valt op de grond. Geïrriteerd kijkt ze naar haar vriend. Of zouden ze getrouwd zijn? Ik denk het niet.

Het is al laat als ze het ziekenhuis verlaten. Hij heeft expres de auto wat verder weg geparkeerd, zodat ze het stuk blik vanuit het ziekenhuis niet konden zien. In nog meer vooroordelen heeft hij op dit moment totaal geen zin. Hij weet namelijk zeker dat ze gedacht hebben dat zijn vriendin een hoer is, omdat ze niet voldoet aan het perfecte plaatje. Zijn vale T-shirt met een gat langs de onderste naad verdient ook geen schoonheidsprijs. De grauwe huid van zijn behaarde buik is goed te zien omdat de stof zich opkrult als houtschaafsel.

Strompelend beweegt zijn vriendin zich naar de auto. Haar vette slierten haar zwaaien langs haar gezicht. Ze draagt een mintgroen ziekenhuiskleed waardoor haar dunne blote benen nog meer lijken te verbleken.

“Waarom heb je die auto zo ver weg gezet. Ik loop hier met zestien hechtingen in m’ n doos.”

Ze duwt een pasgeboren baby in zijn armen.

“Hier draag jij dit.”

Hij kijkt zijn wederhelft aan, zegt niks en houdt de baby iets van zich af. Alsof het een zware zak boodschappen is zonder hengsels draagt hij het kleine meisje naar de auto.

Zijn vriendin is sneller. Terwijl ze met beide handen

tegen het portier leunt, roept ze dat hij moet doorlopen.

“Maak verdomme die auto open!”

Ze snauwt en puft tegelijk. Hij houdt de baby met één hand onder zijn arm, terwijl hij met de andere zijn zakken doorzoekt naar de sleutel. De baby begint zachtjes te huilen. Hij voelt het bloed naar zijn hoofd stijgen. Waar is verdomme die sleutel nou? Hij zakt door zijn knieën en legt zijn pasgeboren kind op de koude stoeptegels. Het dekentje dat om de baby heen gewikkeld zat glijdt van haar af door de spartelende bewegingen die ze maakt. Een voor een haalt hij de spullen uit zijn jaszak: een aansteker, tandenstokers, een volle en een paar lege pakjes sigaretten, een aantal pasjes, een klein papieren envelopje, maar geen sleutels. Ondertussen begint het meisje steeds harder te huilen en lijkt zijn hart uit zijn borstkas te slaan. Hij probeert het dekentje terug te leggen maar het lukt niet.

“Wat doe jij nou man, dat doe je toch niet.”

Een zware mannenstem schalt door de duisternis. Snel schuift de kersverse vader het envelopje tussen de gele tulpen naast de stoeprand. Die stem lijkt bij iemand te horen waar je geen ruzie mee moet zoeken. Hij raapt gauw zijn spullen van de grond en pakt de baby op. Dat envelopje zoekt hij later wel. Hij steekt zijn hand op naar de donkere schim en loopt met snelle passen naar de auto. Met zijn hand tast hij zijn borstzakken af. Het gezicht van zijn vriendin verslapt als hij de autosleutel uit zijn linkerborstzak vist. Ze opent het portier en zet haar linkervoet in de auto. Haar lip krult zich op en er verschijnen een aantal scheve, bruine tanden. Haar rechter boventand mist. Ze laat zich op de autostoel vallen en trekt het dashboardkastje open. Ze graait even tussen de rotzooi tot ze een doorzichtig sluitzakje tevoorschijn tovert. Triomfantelijk houdt ze

haar vondst omhoog. Het zakje is verfrommeld en de witte inhoud kleeft aan de randen.

“Geef je sleutel eens.”

“Waarom, zou je daar niet even mee wachten?”

“Nee man, ik moest de hele dag al zonder.”

“Je bent toch wel vaker zonder geweest?”

“Nou en, nu heb ik het nodig.”

“Nee ik wil naar huis.”

“Geef verdomme die sleutel.”

Ze trekt de autosleutel uit zijn hand. De sleutel laat een diepe kras achter. Voor een moment kijkt hij haar roerloos aan. Zijn pupillen worden groot en zijn grauwe voorhoofd krijgt langzaam een rood paarse kleur. Terwijl zijn vriendin met open mond, grote ogen en trillende handen het kleine zakje probeert te openen, heft hij zijn hand en slaat het uit haar handen. Het witte poeder stuift door de auto. Haar ogen schieten van links naar rechts. Ze grist het zakje van de vloer en probeert de fijnkorrelige stof die op het dashboard terecht is gekomen er in terug te schuiven. Ze steekt de sleutel tussen de witte substantie en brengt hem naar haar neus. Met haar andere hand, waar ze het zakje stevig in vast heeft geklemd, duwt ze een neusgat dicht. Ze inhaleert flink.

Hij grist de sleutel uit haar hand en start de auto. Zonder te kijken trapt hij hard het gaspedaal in. De auto vliegt met een luid geraas de weg op. De baby, die hij op de achterbank heeft neergelegd, rolt van links naar rechts. Ze begint luidkeels te krijsen.

“Hou die rot baby stil, nu!”

Hij schudt met zijn rechterhand zijn vriendin door elkaar terwijl zijn ogen op de weg gericht blijven. Ze begint te giechelen en draait zich over de leuning van de autostoel naar achteren. Vrolijk spreekt ze de baby toe.

“Als je nou niet je bek dicht houdt dan gooi ik je uit het raam.”

De baby trekt zich er niks van aan en blijft hard huilen. Ze trekt haar dochter aan de voetjes dicht naar zich toe.

“Jij hebt nog helemaal geen naam hè. Misschien is dat ook maar beter want zo’ n rotkind als jij verdient helemaal geen naam.”

Ze wendt zich terug naar voren en drukt met haar zwart omrande wijsvingernagel de radio aan. Ze draait het volume zo hoog dat het babygehuil onverstaanbaar wordt.